

Skokom do dospelosti

...Ten, kto si nevie vážiť obuv, ktorú nosí...

...Ten zaslúži si chodiť len bosí...

Keď som bola mladšia a mala som osemnásť rokov, bola som ukázkovým príkladom dieťaťa, ktoré sa dostávalo do puberty. S pribúdajúcimi dňami moja arogancia a drzosť narastala. Naša domácnosť sa rozdelila na dva bojové tábory, pričom na jednej strane som bola ja a základňu som si vybudovala na pevných základoch, ktoré pozostávali z toho, čo generál H a jeho podriadení (moje pubertálne hormóny) povolili. Základ tvorila drzosť a arogancia a na nich sa napájali bezdôvodné oponovanie, ignorovanie rodičov, tvrdohlavosť, panovačnosť a mnohé ďalšie. Na druhej strane bojového poľa sa nachádzali oni, mudrci z východu – moja mama a otec. Každý deň bol horší, ťažší a neznesiteľnejší. Boj začal stagnovať vo chvíli, keď moja mama dostala rakovinu tráviaceho traktu. Pol roka o tom nikto ani nevedel. Všetko bolo super, mala som otca i mamu a bezstarostný život, avšak ja som si nič z tohto rozprávkového života vtedy nevedela vážiť... Ubehlo pár mesiacov, a príznaky matkinej choroby sa začali prejavovať. Začalo to bolesťami brucha, a tak to šlo do konca roka. Na Vianoce mama oznámila, že budem mať súrodenca. Vtedy akoby sme podpísali prímerie a všetko sa šibnutím čarovného prútika dostalo do normálu. Môj generál H sa rozhodol odísť na dôchodok. Z tej správy som bola tým najšťastnejším človekom na zemi aj s mojimi rodičmi. Samozrejme sme to museli osláviť, a tak sme sa vybrali na chatu na vidiek, kam sme sa neskôr presťahovali. Nádherná príroda, pokoj a prenádherné ticho. To všetko mi prišlo pred nejakým časom ako totálne peklo, muky a utrpenie... Naše sviatočné chvíle plynuli a ani sme sa nenazdali a bol tu Silvester. Tento Silvester sa mi zdal najlepším na svete. Totižto príchod nového roka sme oslávili vo vírivke džúsom, keďže mama bola tehotná a otec nepil. Cítili sme sa ako v raji... Začala sa škola a vrátili sme sa domov. Keď som sa vrátila do školy, nik nechápal kde je tá stará Milly. Netrvalo to dlho a našla som si najlepšieho priateľa na svete. Ak by som si niekedy nejakého vo svojich predstavách vytvorila, bol by presne ako on. Stretávali sme sa spolu v škole, učili sme sa spolu a moji rodičia sa tešili, z ich novej dcéry.

Dni ubiehali ako voda a konečne prišiel deň mojich narodenín. Nikdy som sa na nič netešila tak veľmi, ako som sa tešila z oslavy, ktorú mi naši chystali. Bola som nesmierne šťastná, no nie na dlho... Na moju oslavu mali prísť aj starí rodičia, ktorých som veľmi

dlho nevidela, pretože ich generál H odmietal. A vtedy sa to stalo. V tú chvíľu ma v živote nič nemrzelo tak veľmi ako to, že som ich odmietala. Starí rodičia nedorazili. Len niekoľko metrov od nášho domu je most, ktorý spája náš dom z hlavnou cestou. Právě tento most mi vzal takmer všetko a aj mojím starým rodičom sa stal osudným. Šoféroval môj starý otec a dodnes z neznámych príčin skončilo auto v rieke...Tieto narodeniny sú tie najhoršie v mojom živote. Z tohto nešťastia sme sa spamätávali veľmi ťažko. No energiu a chuť do života nám dával môj braček, ktorý sa mal narodiť o šesť mesiacov. Po strate starých rodičov, môjho otca tešil naozaj už len môj rastúci braček...

Billy, môj najlepší priateľ a môj spolužiak, mal mať o týždeň oslavu narodenín a tak sme s mamou šli kúpiť nejaký pekný darček. Navštívili sme obchod, ktorý vlastnil mamin brat a kúpili sme dres jeho obľúbeného futbalového klubu. Cestou domov sme stretli tetu Bony, ktorá šla na nejaké stretnutie. Teta Bony bola mamina veľmi dobrá priateľka, ktorá s nami bývala. Mama a otec ju prichýlili, keď stratila manžela a malú dcérku pri autonehode. Bolo to hrozné. Nik neprežil len ona... Okrem iného bývala s nami vraj preto, aby sme sa nebalí zostať doma osamote, keď je otec na cestách... Konečne prešiel ten dlhý týždeň a ja som šla na oslavu narodenín môjho najlepšieho priateľa na svete. Oslava bola naozaj skvelá a bavili sme sa výborne, aj keď sme tam boli len my dvaja a naše mami. Nevadí, veď stále je lepšie mať jedného úprimného priateľa, ako sto falošných. Cestou domov sa naše nešťastie začalo znásobovať. Zastavil nás policajt, ktorý oznámil mame hroznú správu. Teta Bony mala nehodu. Odišla za svojou maličkou dcérou a milovaným mužom rovnakou cestou. Táto správa mamu rozhodila, no našťastie sme už boli takmer pred naším domom, takže sa chvalabohu nič nestalo. Mama zostala vonku s policajtom, aby jej oznámil podrobnosti o nehode a vyplnili všetky potrebné papiere. Mňa poslala do vnútra, no ja som sa skryla za roh domu a načúvala som. Dôstojník jej povedal, že vraj jej zlyhali brzdy v plnej rýchlosti a narazila do betónovej steny. Vraj boli zranenia smrteľné a namieste zomrela. Moju mamu to strašné vzalo a potom do toho prišla aj rakovina tráviaceho traktu...

Ubehol nejaký čas a nadišli opäť prázdniny... Do tohto dňa som bola osoba, ktorú nik nevidel v spoločnosti plakať. No zmenilo sa to. Tieto prázdniny ma zmenili od základov. Asi mesiac pred pôrodom prišlo mame zle a omdlela. Mysleli sme si, že je to bežným tehotenským prejavom. A preto sme to nechali tak. No bola to chyba. Keď sa to opakovalo čoraz pravidelnejšie a mame sa blížil termín pôrodu stalo sa to, čo zmenilo nás všetkých a naše životy prevrátilo na ruby. Raz keď mamine kolapsy otca nahnevali, vzal ju do nemocnice. Cestou do nemocnice hneď za mostom (tým ukrutným mostom, ktorý ma

pripravil o starých rodičov) od nášho domu šiel kamión veľmi rýchlo. Nerozumiem tomu prečo si ho otec nevšimol. Bola chyba v otcovi? Vodič kamiónu bol nepozorný? Prečo sa to stalo? Vodičovi kamióna zlyhali brzdy a môj otec, akoby zostal s autom prikovaný k ceste. plnej rýchlosti narazil kamión do nášho auta, kde sedeli obaja. Mama aj otec... Obrovský kamión narazil do ľavej strany auta, kde sedel môj otec... Mama, tá ako zázrakom vyšla bez zranení, ale odviezla ju sanitka do nemocnice. Mamin brat John ma za ňou odviezol do nemocnice, a keď som sa spýtala otca a povedala mi to: otec to neprežil... Nikdy v živote som mamu nepočula hovoriť tak žalostne a potichu... Hrozne som sa rozplakala a chcela som ujsť z izby von, lenže potom som zbadala zdravotnú sestru ako vošla dnu a vraví: Pani je mi to veľmi ľúto, ale váš syn to neprežil... V tej chvíli som prestala vnímať okolitý svet. Všetko sa rútilo do bezodnej priepasti. Pomaly som strácala sluch a rovnováhu nad mojím telom. O pár sekúnd som videla čoraz bledšie a... Keď som sa prebrala ležala som na lôžku vedľa maminho, no bolo prázdne... Po prebudení pri mne stál Bill a usmieval sa na mňa...V strachu som sa opýtala, kde je moja mama. Povedal mi, aby som sa nebála, že šla len na nejaké vyšetrenia. To ma upokojilo. Pri tom všetko čo sa v mojom živote udialo, už neverím ničomu. No keď som si spomenula na bračeka a ocka rozplakala som sa. Bill zostal pri mne stáť a pevne mi stisol ruku. Konečne prišla do izby mama a keď som sa jej chcela opýtať ako sa má povedala mi, aby som už spala Ráno ma pustili z nemocnice domov no mamu nie. Lekári povedali, že si mama potrebuje oddýchnuť a tak som šla domov s Johnom a Billom. Po mojom návrate domov sa udialo niečo zvláštne. Prišiel pre mňa Bill a šli sme sa prejsť do lesa. Odrazu som sa šmykla a zachytila sa o Billa, no on stratil rovnováhu a tak sme sa obaja skotúľali dolu kopcom. Vo chvíli keď sme dopadli na pevnú zem, ocitli sme sa telom na tele a ja som ležala na ňom. Zahľadeli sme si do očí a takto sme ležali hodnú chvíľu. Neopísateľné pocity sa zmocnili môjho tela. Srdce sa mi rozbúšilo a neskutočná páľava ma spaľovala zvnútra. Pery a ústa sa zmenili na púšť. Akoby zo mňa tá páľava vysala všetku vodu. Telo mi v tú chvíľu oťaželo a aj keby som ho chcela mysl'ou donútiť, aby ma počúvalo, nešlo to. Keď sme sa obaja spamätali a moje telo sa rozhodlo opäť naslúchať mojej mysli, vstali sme a šli ďalej, až k jazeru. To mlčanie bolo také veľké a zreteľné, že by sa dalo krájať a rukou uchopiť. Od toho (ne)šťastného pádu, ma na mojej hrudi čosi ťažilo a pálilo. Bolo to niečo, čo mi zvieralo hrud' a uvedomila som si, že sa na Billa pozerám úplne inak. No mlčala som o tom. Keď sme došli k jazeru sadli sme si na kameň vedľa seba, a to čo sa tam stalo v tento deň zmenilo úplne všetko. Nevieam ako sa to stalo, ale odrazu sa Billove pery dotkli mojich pier a ja... Bola som bezmocná. Tá páľava, ktorá má zvnútra pálila sa dostala do bodu varu.

Tvár mi horela a srdce, to mi šlo vyskočiť z hrude. Pocit, ktorý som nikdy predtým nezažila bol neopísateľný. Mala som pocit, že sa čas zastavil. Túto krásnu chvíľu Bill prerušil veľmi prudko, keď sa veľmi prudko odtiahol a začal sa ospravedlňovať a vysvetľovať ako ho to veľmi mrzí a že sa nechal uniesť, a že... V tú chvíľu som ho zastavila a umlčala opätovaním jeho bozku. Akoby som to nebola ja. Bez rozmýšľania som ho pobožkala. Chut' jeho pier a jeho vôňa boli ako jed. Ničili ma a spaľovali zvnútra, no ja som nebola schopná sa od neho odtrhnúť. Potom som sa usmiala a bez slova som sa postavila a šla domov. S Billom sme sa nevideli sme sa asi týždeň... Počas tohto týždňa sa mamin stav rapídne zhoršil. Moje zúfalstvo narastalo. Pocit strachu ma naplňal a zmocnil sa ma pocit túžby a potreby po ňom. Vedela som, že keby tu bol on by ma objal a stál pri mne v týchto ťažkých chvíľach. V ten deň ako sa Bill vrátil som sa to konečne dozvedela. Strýko mi oznámil, že mama je skutočne chorá, no ubezpečil ma, že sa to dá liečiť. Trochu som sa zľakla, no potom som sa upokojila. Vo chvíli keď prišiel Bill, som zostala stáť ako obarená, no potom som sa mu hodila okolo krku a priala som si, aby táto chvíľa nikdy neskončila. Chytil ma omnoho pevnejšie, pritlačil k svojmu telu a naklonil sa k mojej tvári. Jeho dych na mojom krku vo mne vyvolával hurikány emócií. Keď odrazu mi začal čosi šepkať do ucha: Milly, možno ťa týmto vystraším, ale musím ti to povedať. Vtedy som sa veľmi zľakla, odstúpila som od neho a takmer som nedýchala. Začal: Vieš veľa vecí sa zmenilo a niečo som zistil. Cítila som sa, ako tá páľava v mojom tele zamrzá a krv v mojom tele prestáva prúdiť. Pokračoval: Vieš, moje city sa zmenili a ja... V tom prišiel strýko Johán a vraví: Milly musíme ísť za mamou do nemocnice pod už. Billy odpovedal: choď potom ti to dopoviem..

Keď som sa vrátila domov na stolíku pri mojej posteli stal medvedík a obálka. Opatrne som sa posadila na posteľ a plná strachu, som ju otvorila. Nebolo tam nič len fotka chaty v lese, kde sme sa s Billom stretávali. Táto chata patrila Billovmu otcovi. Bez slova som sa postavila a šla za ním. Pred chatou sedel Bill a vo chvíli keď ma uvidel vykročil naproti mne. Zastal tesne predou mnou a pobožkal ma na líce a opäť mi začal šepkať do ucha: Lúbim ťa, to je to čo som ti nestihol dopovedať. Takmer som omdlela. Pritiahol si ma k sebe a pobožkal ma. Tak vrúcne a vášnivo... Chytil ma za ruku a šli sme dovnútra. Vnútri bola len stará pohovka, na ktorú sme sa posadili. Bill sa ku mne pritúlil, začal ma bozkávať, nežne sa ma dotýkať a láskat'. A stalo sa to... Odovzdala som sa mu a neľutujem to. Zostali sme v objatí ešte hodnú chvíľu. Z tohto slastného opojenia a pocitov šťastia nás vytrhol strýko, s naliehavým telefonátom. Okamžite sme vstali a šli do nemocnice. Šli sme ruka v ruke a ja som bola veľmi šťastná. Tak šťastná a spokojná. No moje šťastie skončilo

vo chvíli, keď sme dorazili do nemocnice. K mame nás nechceli pustiť tak sme čakali na jej lekára. To čakanie bolo hrozné. Keď konečne prišiel a prehovoril k nám, priala som si, aby to bol len zlý sen. Oznamoval nám, že mama svoj boj prehrala. Tento úder som vôbec nečakala. Stratila som aj ju... Moju mamičku... Po tvári sa mi rozkotúľali slzy a pocit beznádeje naplňal moje telo...

Dnes je ten deň, kedy sa s ňou rozlúčim posledný krát. Opustili ma a nechali ma tu samú. Všetci starí rodičia, teta Bony, ocko, braček a aj mama... Stála som nad jej hrobom a plakala som. Už je to tomu mesiac čo tu nie je a čím dlhšie som tam stála, tým slabšia som sa cítila, až som stratila vedomie. Prebrala som sa opäť v nemocnici. Vedľa mňa stál Bill a usmieval sa na mňa. V očiach mal akúsi zvláštnu žiaru a radosť. Vyslovil len ľúbim ťa a ďakujem. Nechápala som jeho radosti. Ako sa môže tešiť, keď ja mám žiaľ? Opäť som sa rozplakala. Odrazu mi položil ruku na brucho a povedal: Mysli aj naň, ubližuje mu to. Vôbec som tomu nechápala, až keď to vyslovil: Budeme mať bábätko. Pocit šťastia, ktorý naplnil moje smutné telo bol neopísateľný... Čas plynul a my sme spolu rástli. Deväť mesiacov uplynulo veľmi rýchlo, no a dnes má mama narodeniny. S Billom sa chystáme na cintorín. Keď tu zrazu sa ma zmocnili bolesti a vedela som, že je to tu. Náš deň D... Narodilo sa nám krásne dievčatko a volá sa Jenny, tak ako jej stará mama, ktorú nám bude pripomínať. Jenny je ako darom a šťastím, ktoré mi život poslal po tom všetko trápení a nešťastí. Naše šťastie, nádej a svetlo v tmách.

*...Šťastie som poznala,
vôbec si ho nevážila,
všetko som stratila,
prázdnota ma naplnila.
Cena za nové šťastie,
bolo nesmierne nešťastie.
Lásku rodiny som stratila,
lásku chlapca, muža ju nahradila...
Veľký smútok, žiaľ a utrpenie,
ukončilo z lásky stvorenie.
Prelomilo krutú kliatbu osudu,
zbavilo temnoty a krutého bludu...*